

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců Mgr. Gabriely Bašné a JUDr. Jakuba Camrdy v právní věci navrhovatelky: **obec Veselíčko**, se sídlem Veselíčko 68, Veselíčko, zastoupené JUDr. Radkem Židlíkem, advokátem se sídlem tř. T. Bati 1560, Zlín, proti odpůrci: **Magistrát města Přerova**, se sídlem Bratrská 34, Přerov, v řízení o kasační stížnosti navrhovatelky proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě – pobočka Olomouc ze dne 28. 2. 2018, č. j. 73 A 11/2017 – 37,

t a k t o :

- I. Rozsudek Krajského soudu v Ostravě – pobočka Olomouc ze dne 28. 2. 2018, č. j. 73 A 11/2017 – 37 **se zrušuje**.
- II. Opatření obecné povahy Magistrátu města Přerova, Odboru evidenčních služeb a obecního živnostenského úřadu, Oddělení dopravně správních agend ze dne 4. 12. 2017, č. j. MMPr/159136/2017/IV, jímž byla stanovena přechodná úprava provozu na pozemních komunikacích 166/2017, a to na krajské silnici III/43610 a III/4369 před obcí Veselíčko v rámci realizace stavební akce „D1 0137 Přerov - Lipník, průjezd po sil. III/43610“ **se zrušuje**, a to dnem nabytí právní moci tohoto rozsudku.
- III. Odpůrce **je povinen** zaplatit navrhovatelce náhradu nákladů řízení o návrhu na zrušení opatření obecné povahy a o kasační stížnosti ve výši 26 456 Kč k rukám jejího zástupce JUDr. Radka Židlíka, advokáta se sídlem tř. T. Bati 1560, Zlín, do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Vymezení věci

[1] Rozsudkem ze dne 28. 2. 2018, č. j. 73 A 11/2017 – 37 Krajský soud v Ostravě – pobočka Olomouc (dále jen „krajský soud“) zamítl návrh, jímž se navrhovatelka domáhala zrušení opatření obecné povahy, nazvaného Stanovení přechodné úpravy provozu na pozemních komunikacích 166/2017, vydaného dne 4. 12. 2017 (dále jen „napadené

opatření“); tímto napadeným opatřením odpůrce stanovil přechodnou úpravu provozu na krajské silnici III/43610 a III/4369 před obcí Veselíčko v rámci realizace stavební akce „D1 0137 Přerov-Lipník, průjezd po sil. III/43610“, a to na dobu od 10. 12. 2017 do 31. 12. 2018. O vydání napadeného opatření žádala společnost Skanska a.s.

[2] Nedílnou součástí napadeného opatření je příloha tzv. situace dopravního značení s grafickým znázorněním změněného dopravního značení na dotčeném území. Ze situace dopravního značení konkrétně vyplývá, že napadeným opatřením došlo na krajské silnici III/43610 a III/4369 k doplnění stávající dopravní značky B13/5t/ (zákaz vjezdu vozidel, jejichž okamžitá hmotnost přesahuje 5t) o dodatkovou tabulku E3a/1500 m/, která platnost značky B13/5t/ posouvá až do místa vzdáleného 1500 m od této původní dopravní značky směrem k obci Veselíčko.

[3] V odůvodnění napadeného opatření byla nejprve uvedena stručná rekapitulace stanovisek dotčeného orgánu ve věci, tj. Policie České republiky, Krajského ředitelství Olomouckého kraje, Dopravního inspektorátu Přerov ze dne 2. 8. 2017, doplněné podáními ze dne 15. 8. 2017, ze dne 25. 10. 2017 a ze dne 31. 10. 2017; dále bylo ve věci získáno stanovisko majetkového správce komunikace a písemný souhlas Správy silnic Olomouckého kraje, Středisko údržby Jih. Poté odpůrce uvedl, že návrh po právní stránce posoudil dle § 77 odst. 5 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění rozhodném (dále jen „zákon o silničním provozu“) a jelikož ve věci nezjistil žádné skutečnosti, které by bránily vydání navrhované přechodné úpravy dopravního značení a dopravních zařízení na pozemní komunikaci, vydal napadené opatření. Napadené opatření bylo vyvěšeno na úřední desce Statutárního města Přerov dne 5. 12. 2017 a sejmuto dne 21. 12. 2017. V zápatí napadeného opatření je rozdělovník adres, na které odpůrce měl napadené opatření doručit, mimo jiné je zde uvedena i adresa datových schránek navrhovatelky. Následně podala navrhovatelka proti napadenému opatření ke Krajskému úřadu Olomouckého kraje podnět k provedení přezkumného řízení, jenž nebyl shledán důvodným podáním ze dne 11. 1. 2018.

[4] Dne 15. 12. 2017 podala navrhovatelka proti napadenému opatření návrh ke krajskému soudu. V návrhu namítala nezákonnost napadeného opatření pro rozpor s § 77 odst. 5 zákona o silničním provozu. Odpůrci vytkla nesprávné doručení napadeného opatření, jelikož nedošlo k jeho vyvěšení na její úřední desce. Zároveň nesouhlasila s tím, že neměla možnost jako dotčená osoba podávat proti němu připomínky a námítky. Navrhovatelka měla za to, že podle obsahu se jedná o opatření vydané podle § 77 odst. 4 zákona o silničním provozu, tj. za situace, kdy hrozí nebezpečí z prodlení. Odpůrci vytkla nedostatečné odůvodnění napadeného opatření ve smyslu § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád ve znění rozhodném (dále jen „správní řád“). Konkrétně navrhovatelka poukázala na to, že z odůvodnění napadeného opatření nevyplývá, že by nějaké nebezpečí z prodlení v dané věci hrozilo.

[5] Krajský soud rozsudkem zamítl návrh navrhovatelky na zrušení napadeného opatření. V odůvodnění konstatoval, že předmětem napadeného opatření byla úprava přechodného umístění dopravní značky v zastavěném území, proto odpůrce při jeho vydávání postupoval procesně správně ve smyslu § 77 odst. 5 zákona o silničním provozu. Odpůrce rovněž nepochybil, když návrh napadeného opatření nedoručoval veřejnou vyhláškou a nevyzýval dotčené subjekty k podání připomínek a námitek. Krajský soud s odkazem na § 77 odst. 3 zákona o silničním provozu uvedl, že odpůrce správně projednal návrh s dotčenými orgány a následně vydané napadené opatření zveřejnil na své úřední desce i na úředních deskách dotčených obcí, mj. i navrhovatelky.

pokračování

[6] Dále krajský soud neshledal důvodnou ani žalobní námitku, že by napadené opatření bylo dle svého obsahu opatřením vydaným dle § 77 odst. 4 zákona o silničním provozu. Vysvětlil, že jmenované zákonné ustanovení upravuje zcela zvláštní mimořádně zjednodušenou formu přechodné úpravy provozu na pozemních komunikacích pouze v případech, kdy hrozí nebezpečí z prodlení.

[7] Závěrem krajský soud odmítl názor navrhovatelky, že přechodná úprava provozu byla v napadeném opatření stanovena na *de facto* neomezenou dobu. Vysvětlil, že pokud zákon explicitně nestanoví časové rozhraničení mezi místní (trvalou) a přechodnou úpravou provozu, pak je pojem přechodná úprava neurčitým právním pojmem, který musí příslušný správní orgán, resp. soud podrobit výkladu. Za přechodnou úpravu provozu na pozemních komunikacích tak bude možné považovat pouze úpravu, která je přiměřeně časově omezena, zpravidla pak vymezením účelu, pro který se tato úprava přijímá.

II.

Obsah kasační stížnosti

[8] Navrhovatelka (stěžovatelka) podala proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost. Zásadně nesouhlasila s právním posouzením napadeného opatření, neboť v něm obsažená úprava silničního provozu není tzv. přechodnou úpravou provozu ve smyslu § 77 zákona o silničním provozu. Poukázala na to, že dodatkové tabulky E3a (1 500 m), jimiž byla přechodná úprava provozu na pozemních komunikacích napadeným opatřením provedena, byly instalovány ke stávajícím svislým dopravním značkám B13 (5 t). Dodatkové tabulky E3a (1 500 m) však nejsou přenosné dopravní svislé značky, přechodné dopravní značky vodorovné, světelným signálem ani dopravním zařízením, tudíž je nelze ve smyslu § 61 odst. 3 zákona o silničním provozu pro účely přechodné úpravy provozu v napadeném opatření použít.

[9] Stěžovatelka odpůrci vytkla nezákonný postup při přijetí napadeného opatření. Napadené opatření totiž nebylo vydáno v situaci hrozby nebezpečí z prodlení; bylo nesprávně přijato na dobu delší než zákonem stanovených 60 dnů. Navíc nebyl návrh napadeného opatření řádně stěžovatelce doručen tak, aby jej vyvěsila na úřední desku s výzvou k podávání námitek a připomínek.

[10] Stěžovatelka nesouhlasila s názorem krajského soudu o správnosti napadeného opatření, neboť ten ve své podstatě znamená, že odpůrce si může bez uvedení jakéhokoli důvodu stanovit úpravu provozu napadeným opatřením, navíc aniž by o něm vedl řádné řízení a bez časového ohraničení.

[11] Namítala, že se krajský soud řádně nezabýval otázkou časového trvání přechodné úpravy provozu v napadeném opatření; neposuzoval ani přiměřenost jím stanovené doby, po kterou má být přechodná úprava v platnosti; a nevysvětlil v rozsudku použitý neurčitý pojem „přechodná úprava“ ve vztahu k vymezení jeho účelu.

III.

Vyjádření odpůrce

[12] Odpůrce se ve svém vyjádření ke kasační stížnosti zcela ztotožnil s právním názorem krajského soudu v napadeném rozsudku a odkázal na něj.

IV.

Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[13] Nejvyšší správní soud přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozhodnutí krajského soudu (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána oprávněnou osobou, neboť stěžovatelka byla účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí krajského soudu vzešlo (§ 102 s. ř. s.), a je zastoupena advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[14] Nejvyšší správní soud dále přistoupil k posouzení kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů, přičemž zkoumal, zda napadené rozhodnutí krajského soudu netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

[15] Předně Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že při přezkumu zákonnosti napadeného opatření je nutno postupovat v mezích uplatněných návrhových bodů podle „algoritmu“ stanoveného v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2005, sp. zn. 1 Ao 1/2005, publ. pod č. 740/2006 Sb. NSS, následovně *„algoritmus soudního přezkumu opatření obecné povahy (§ 101d odst. 1 a 2 s. ř. s.) spočívá v pěti krocích; za prvé, v přezkumu pravomoci správního orgánu vydat opatření obecné povahy; za druhé, v přezkumu otázky, zda správní orgán při vydávání opatření obecné povahy nepřekročil meze zákonem vymezené působnosti (jednání ultra vires); za třetí, v přezkumu otázky, zda opatření obecné povahy bylo vydáno zákonem stanoveným postupem; za čtvrté, v přezkumu obsahu opatření obecné povahy z hlediska rozporu opatření obecné povahy (nebo jeho části) se zákonem (materiální kritérium); za páté, v přezkumu obsahu vydaného opatření obecné povahy z hlediska jeho proporcionality.“*

[16] Navrhovatelka v kasační stížnosti nevznesla návrhové body, jimiž by zpochybňovala pravomoc odpůrce vydat napadené opatření, ani neargumentovala tím, že by odpůrce při vydání napadeného opatření překročil meze zákonem vymezené působnosti. Návrhové body navrhovatelky se týkají toliko kroků 3 až 5 výše uvedeného algoritmu.

[17] Pokud navrhovatelka namítala, že napadené opatření nebylo řádně doručeno a ve věci nebyly splněny zákonem stanovené podmínky, když v rozporu s § 68 odst. 3 správního řádu z jeho odůvodnění nevyplývá, že by v dané věci hrozilo nebezpečí z prodlení a proč byl překročen zákonem stanovený časový limit pro přijatou úpravu provozu na pozemních komunikacích. Nejvyšší správní soud konstatuje, že stěžovatelka i v kasační stížnosti se snaží podřadit napadené opatření pod § 77 odst. 4 zákona o silničním provozu. V tomto zákonném ustanovení je však upravena jiná forma vydávání opatření, a to za situace, kdy hrozí nebezpečí z prodlení. V dané věci nebylo napadené opatření vydáváno za situace, kdy hrozilo nebezpečí z prodlení, pro takovýto závěr nelze v textu napadeného opatření nalézt žádnou oporu. Naopak odpůrce v napadeném opatření jednoznačně poukázal na § 77 odst. 5 zákona o silničním provozu s tím, že napadené opatření bylo vydáno právě na jeho zákonném podkladě. Podle § 77 odst. 5 věty druhé a třetí zákona o silničním provozu *„opatření obecné povahy nebo jeho návrh zveřejní příslušný správní orgán na úředních deskách obecních úřadů v obcích, jejichž správních obvodech se opatření obecné povahy týká, jen vztahuje-li se stanovení místní nebo přechodné úpravy provozu na pozemních komunikacích k provozu v zastavěném území dotčené obce nebo může-li stanovením místní nebo přechodné úpravy provozu na pozemních komunikacích dojít ke zvýšení hustoty provozu v zastavěném území dotčené obce. Jde-li o stanovení přechodné úpravy*

pokračování

provozu na pozemních komunikacích, nedoručuje příslušný správní úřad návrh opatření obecné povahy a nevyzývá dotčené osoby k podávání připomínek nebo námitek; opatření obecné povahy nabývá účinnosti pátým dnem po vyvěšení.“ Odpůrce postupující ve světle citovaného ustanovení pak nepochybil, když napadené opatření projednal jen s dotčeným orgánem, a to dle § 77 odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu s policií. Jak vyplývá z citovaného zákonného ustanovení, odpůrce nemusel napadené opatření doručovat veřejnou vyhláškou s vyzvou pro dotčené osoby k uplatnění námitek a připomínek proti němu. Odpůrce se řídil přesně postupem dle § 77 odst. 5 zákona o silničním provozu a po skončení projednání napadeného opatření s policií přistoupil rovnou k jeho vydání zveřejněním na úřední desce své a dále na úředních deskách obecních úřadů v obcích, jejichž zastavěného území se týkalo. V daném případě Nejvyšší správní soud ze správního spisu zjistil, že je v něm založeno potvrzení o doručení napadeného opatření do datové schránky navrhovatelky dne 5. 12. 2017, pak již záleželo na navrhovateli, aby jí doručené napadené opatření vyvěsila na své úřední desce.

[18] Krajský soud však opomněl, že ani výše uvedená zvláštní právní úprava postupu pro vydání napadeného opatření dle § 77 odst. 5 zákona o silničním provozu, jež má za cíl co nejvíce urychlit jeho vydání, neznamená rezignaci na řádné odůvodnění napadeného opatření. Přitom stěžovatelka absenci řádného odůvodnění napadeného opatření již v návrhu namítala. Nejvyšší správní soud v této souvislosti odkazuje na § 173 odst. 1 správního řádu, dle kterého musí opatření obecné povahy obsahovat odůvodnění. Podle § 174 odst. 1 správního řádu pro řízení podle této části (část šestá správního řádu) platí obdobně ustanovení části první a přiměřeně ustanovení části druhé. Přiměřeně tedy lze použít i § 68 odst. 3 správního řádu, v němž je stanoveno, že v odůvodnění se uvedou důvody výroku, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí. Nejvyšší správní soud se vyjádřil k náležitostem odůvodnění opatření obecné povahy v rozsudku ze dne 16. 12. 2008, č. j. 1 Ao 3/2008 - 136, v němž jednoznačně uvedl, že „i v odůvodnění opatření obecné povahy je nutno uvést důvody výroku, podklady pro jeho vydání a úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů (§ 68 odst. 3 a § 174 odst. 1 správního řádu z roku 2004). Nedostatek rozhodovacích důvodů způsobuje jeho nepřezkoumatelnost..... Je-li vydání opatření obecné povahy vázáno na splnění zákonných podmínek, mělo by být obsahem jeho odůvodnění též posouzení, zda byly tyto podmínky splněny“. Pro nyní přezkoumávané napadené opatření, jehož předmětem je změna dopravního značení, je podstatné splnění zákonem stanovených podmínek obsažených v § 78 odst. 2 zákona o provozu na pozemních komunikacích, dle kterého platí, že „dopravní značky, světelné a akustické signály, dopravní zařízení a zařízení pro provozní informace se smějí užívat jen v takovém rozsahu a takovým způsobem, jak to nezbytně vyžaduje bezpečnost a plynulost provozu na pozemních komunikacích nebo jiný důležitý veřejný zájem.“

[19] Obsah napadeného opatření je podrobně uveden v bodě [3] tohoto rozsudku, jeho nedílnou součástí je rovněž grafická příloha tzv. situace dopravního značení popsána v bodě [2] tohoto rozsudku. Nejvyšší správní soud poté, co se s odůvodněním napadeného opatření podrobně seznámil, zjistil, že v něm zcela absentuje uvedení důvodů napadeného opatření a taktéž v něm nejsou obsaženy žádné úvahy, kterými se odpůrce při hodnocení podkladů a výkladu právních předpisů řídil. Odpůrce v odůvodnění kromě nejrozsáhlejší popisné části, v níž podrobně vypočetl získaná stanoviska ve věci, zcela rezignoval na řádné zdůvodnění, z něhož by bylo patrné, na základě jakých konkrétních důvodů přistoupil

k vydání napadeného opatření ve věci. Odůvodnění tak ustrnulo v neurčité a vágní podobě, z níž si lze toliko domýšlet, jaké konkrétní důvody vedly odpůrce k přijetí napadeného opatření. Nejvyšší správní soud nepřehlédl v úvodní části napadeného opatření heslovitě specifikovaný důvod úpravy – realizace stavební akce „D1 0137 Přerov-Lipník, průjezd po sil. III/43610“. Nicméně z takto formulovaného důvodu úpravy rozhodně nelze bez dalšího dovodit splnění zákonem stanovených podmínek dle § 78 odst. 2 zákona o provozu na pozemních komunikacích, tj. že dotčené dopravní značení bylo ve věci užito jen v takovém rozsahu a takovým způsobem, jak to nezbytně vyžaduje bezpečnost a plynulost provozu na pozemních komunikacích nebo jiný důležitý veřejný zájem. Dále odpůrce vlastní rozhodovací činnost zredukoval na strohé a rovněž zcela nedostatečné konstatování, že *ve věci nezjistil žádné skutečnosti, které by bránily vydání navrhované přechodné úpravy dopravního značení a dopravních zařízení na pozemní komunikaci, a proto k vydání napadeného opatření přistoupil*. Uvedené zásadní obsahové nedostatky napadeného opatření měly zajisté dopad na poněkud zmateně formulované námitky stěžovatelky, neboť ta se snažila napadnout důvody rozhodnutí odpůrce, jež si ale spekulativně domýšlela. Nejvyšší správní soud uzavírá, že nedostatek rozhodovacích důvodů v odůvodnění má za následek nepřezkoumatelnost napadeného opatření.

[20] Lze tedy shrnout, že odpůrce nedodržením zákonem stanoveného postupu při vydávání napadeného opatření porušil procesní práva stěžovatelky. Napadené opatření postrádá rozhodovací důvody, tj. zásadní a výchozí předpoklad pro posouzení čtvrté a páté části tzv. algoritmu opatření obecné povahy; Nejvyšší správní soud se proto již dalšími výtkami stěžovatelky pro nadbytečnost nezabýval.

[21] Nejvyšší správní soud musí dát stěžovatelce za pravdu v tom, že se krajský soud se nikterak nevypořádal s námitkou nedostatečného odůvodnění napadeného opatření, čímž zatížil své rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti a věc posoudil nesprávně i po právní stránce, když k přezkumu návrhových námitk nepřistoupil ve smyslu jednotlivých kroků výše uvedeného algoritmu v souladu s ustálenou judikaturou správních soudů. Současně s rozsudkem krajského soudu Nejvyšší správní soud přistoupil i ke zrušení napadeného opatření, neboť dospěl k závěru o jeho nezákonnosti spočívající v podstatném porušení procesních předpisů, jak uvedeno výše v bodech [19] a [20] rozsudku.

V.

Závěr a náklady řízení

[22] S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost důvodnou, neboť dospěl k závěru o nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku, a proto jej zrušil. Jelikož již v řízení před krajským soudem zde existovaly důvody pro zrušení napadeného opatření, Nejvyšší správní soud v souladu s § 110 odst. 2 písm. b) s. ř. s. současně s napadeným rozsudkem krajského soudu zrušil i napadené opatření.

[23] Podle § 110 odst. 3 věty druhé s. ř. s. rozhodne Nejvyšší správní soud v případě, že zruší podle § 110 odst. 2 písm. b) s. ř. s. opatření obecné povahy, o nákladech řízení o kasační stížnosti i o nákladech řízení před krajským soudem. Podle § 60 odst. 1 věty první ve spojení s § 120 s. ř. s. má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, od účastníka, který ve věci úspěch neměl. V dané věci jsou náklady řízení tvořeny dle položky 18 bodu 2 písm. b), položky 19 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, zaplaceným poplatkem stěžovatelky jak za

pokračování

podání návrhu na zrušení opatření obecné povahy ve výši 5000 Kč, tak za podání kasační stížnosti ve výši 5000 Kč, tj. v celkové výši 10 000 Kč. Jelikož procesně úspěšná stěžovatelka byla v řízení před krajským soudem a Nejvyšším správním soudem zastoupena advokátem, náleží jí rovněž vynaložené náklady za právní zastoupení. Ze spisů vyplývá, že v řízení před krajským soudem učinil právní zástupce stěžovatelky tři úkony právní služby - převzetí a příprava právního zastoupení [§ 11 odst. 1 písm. a) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)], sepsání a podání návrhu, replika ze dne 9. 2. 2018 [§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu]. V řízení před Nejvyšším správním soudem učinil zástupce stěžovatelky jeden úkon právní služby, a to sepsání a podání kasační stížnosti [§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu], celkem tedy učinil čtyři úkony právní služby podle advokátního tarifu. Odměna za jeden úkon právní služby činí podle § 7 bodu 5, aplikovaného na základě § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu, 3100 Kč (4 x 3100 = 12 400 Kč), k níž je podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu třeba přičíst 300 Kč na úhradu hotových výdajů (4 x 300 = 1200 Kč), právní zástupce je plátcem daně z přidané hodnoty, proto se mu odměna zvyšuje o tuto položku; celkem tedy náklady řízení stěžovatelky činí částku ve výši 26 456 Kč. Uvedenou částku je povinen odpůrce uhradit k rukám advokáta stěžovatelky v přiměřené lhůtě 30 dnů.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 13. června 2019

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu